

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/131/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5105201917
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5105201917.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v spore žalobcu: H. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX Y. K. XX, štátny občan SR, právne zastúpený JUDr. Janou Ftorkovou, advokátkou, so sídlom V. Spanyola 8343/1A, 010 01 Žilina, IČO: 42 063 451, proti žalovaným: 1/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, 2/ Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpená žalovaným 1/, v konaní o stratu na zárobku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/15/2005-766 zo dňa 31.10.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol žalobu o zaplatenie sumy 26.849,80 eur a o zaplatenie straty na zárobku - úrazovej renty v sume 325,77 eur mesačne od 01.12.2008 a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal Slovenskej republike proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina žalobu o zaplatenie sumy 26.849,80 eur a o zaplatenie straty na zárobku - úrazovej renty v sume 325,77 eur mesačne od 01.12.2008 zamietol, žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a Slovenskej republike proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie posudzoval predmetnú vec podľa ustanovení § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 445, § 447 ods. 1, § 879h Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.08.2014, podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 28 ods. 2, 3 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov a podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 3 ods. 1, písm. a), § 8 ods. 1, 2 Vyhlášky MF SR č. 423/1991 Zb. účinného do 31.12.2001.

3. Pri posudzovaní uvedeného prípadu súd prvej inštancie vychádzal z vyššie uvedených ustanovení. Konštatoval, že žalovaný 1/ nebol v spore pasívne vecne legitimovaný (nebol nositeľom povinnosti zodpovedajúcej žalobcom žalobou uplatnenému právu), keďže v zmysle ustanovenia § 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. práva a povinnosti žalovaného 1/, vzniknuté zo zákonného poistenia prechádzajú dňom 01.01.2002 na žalovaného 2/. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný 1/ odo dňa 01.01.2002 len tieto práva a povinnosti (už) žalovaného 2/ uplatňuje a vykonáva v mene a na účet žalovaného 2/ a uzavrel, že nedostatok pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovaného 1/ tu už bol v čase podania žaloby na Okresnom súde Žilina (dňa 31.01.2005). Súd prvej inštancie, stotožniac sa s obranou žalovaného 1/ v

spore, žalobu v ostávajúcej časti (teda po vykonaných čiastočných späťvzatiach) proti žalovanému 1/ už bez ďalšieho zamietol.

Podľa súdu prvej inštancie v konaní bolo medzi stranami sporu nesporné, že dňa 26.10.1994 došlo k poškodeniu zdravia žalobcu v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním vodiča motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola žalobcovi spôsobená škoda na zdraví, za ktorú zodpovedá vodič tohto motorového vozidla (§ 420 ods. 1 OZ), resp. jeho prevádzateľ (§ 427 OZ). V konaní sa však ako zásadná sporná otázka ukázala otázka príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia, ktoré nesporne utrpel žalobca pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994 a vznikom invalidity žalobcu, inými slovami povedané, či žalobca je invalidným pre poškodenie zdravia, resp. jeho následky, ktoré utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994, alebo invalidita žalobcu je zapríčinená ochoreniami žalobcu, ktoré nie sú následkom poškodenia zdravia, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994. Len v kladnom prípade by totiž mohla vzniknúť zodpovednosť doposiaľ nezistenej osoby (či už vodiča dotknutého motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda na zdraví žalobcu, podľa ustanovenia § 420 ods. 1 OZ, resp. prevádzateľa tohto motorového vozidla podľa ustanovenia § 427 OZ) za škodu na zdraví žalobcu spočívajúcu v strate na zárobku pri priznaní invalidity žalobcovi. Ak totiž žalobcov zdravotný stav podmieňujúci priznanie mu invalidity, teda dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav, dôsledkom ktorého bol vznik neschopnosti žalobcu vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie [§ 29 ods. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení účinný do 31.12.2003], nebol dôsledkom poškodenia zdravia, ktoré utrpel žalobca pri predmetnej dopravnej nehode dňa 26.10.1994, nebola by daná zodpovednosť doposiaľ nezistenej osoby (či už vodiča dotknutého motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda na zdraví žalobcu, podľa ustanovenia § 420 ods. 1 OZ, resp. prevádzkovateľa tohto motorového vozidla podľa ustanovenia § 427 OZ) za škodu na zdraví žalobcu, pokiaľ ide o ním žalovaný rozsah náhrady škody, t. j. nárok podľa ustanovenia § 447 ods. 1 OZ v znení účinnom do 31.07.2004 (resp. od 01.08.2004 podľa ustanovenia § 447 OZ v znení účinnom od 01.08.2004), a teda následne by ani nemohla vzniknúť žalovanému 2/ povinnosť podľa ustanovenia § 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s ustanovením § 8 ods. 1 vyhlášky MF SR č. 423/1991 Zb. (na strane žalovaného by bol tiež nedostatok pasívnej vecnej legitímácie). Žalovaný 2/ tento nedostatok príčinnej súvislosti počas celého konania spochybňoval. Žalobcu tak v spore zaťažovalo dôkazné bremeno (čl. 8 CSP) bezpochybné preukázať túto príčinnú súvislosť.

V kontexte vykonaného dokazovania na podklade návrhov oboch sporových strán súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na to, že v danom prípade tak bolo žalobcom nevyhnutné pre jeho úspech v spore preukázať uvedenú príčinnú súvislosť, t. j. že vznik jeho neschopnosti vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie bol v rozhodnej miere (pre priznanie invalidity, príp. čiastočnej invalidity) práve dôsledkom poškodenia zdravia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v prípade, že by v konaní vyšlo najavo, že žalobca súčasne trpel aj ochoreniami nemajúcimi svoj pôvod v poškodení zdravia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994, a tieto sami osebe u neho spôsobili neschopnosť vykonávať akékoľvek sústavné zamestnanie, žalobca by nemohol byť v spore úspešný, pretože by sa stal invalidným a došlo by u neho k strate na zárobku s týmto spojenou aj v prípade, že by pri predmetnej dopravnej nehode dňa 26.10.1994 nedošlo u neho k žiadnemu poškodeniu zdravia. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi sa bezpochybné uvedenú príčinnú súvislosť preukázať nepodarilo. Súd prvej inštancie v spore na posúdenie tejto odbornej otázky nariadil znalecké dokazovanie až tromi znalcami a jednou znaleckou organizáciou, ktorí tak produkovali spolu štyri znalecké posudky. Aj keď v niektorých záveroch (ako sú tieto uvedené v odsekoch č. 23 až 27 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) sa znalci rozchádzali (napr. či žalobca trpí ochorením Strumpell Lorrain, resp. akého pôvodu je ochorenie, ktorého prejavom je spastická paraparéza dolných končatín žalobcu; či je u žalobcu prítomná hemiparéza končatín vpravo alebo nie a či táto je prejavom poškodenia zdravia, ktoré utrpel žalobca pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994), súd prvej inštancie konštatoval, že zásadne sa znalci (s výnimkou znalkyne MUDr. Dagmar Tobolovej, ktorá na pojednávaní dňa 19.09.2014 uviedla, že u žalobcu nepozorovala spastickú paraparézu) zhodli v tom, že u žalobcu je prítomná spastická paraparéza, ktorá je prejavom ochorenia nemajúceho svoj pôvod v poškodení zdravia, ktoré utrpel žalobca pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994 a ktoré ochorenie (diagnóza) je dôvodom pre priznanie invalidity (a u žalobcu aj v rozhodnej miere týmto dôvodom pre rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ktorým bol od 19.05.2000 uznaný za invalidného, bolo). Čo je však podstatné, naposledy ustanovená znalecká organizácia v závere ňou podaného posudku dokonca konštatovala, že u žalobcu nie sú prítomné žiadne ochorenia, ktoré by mali súvis s prekonaným úrazom zo dňa 26.10.1994 a z dôvodu ktorých by mohol byť pre dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav, spôsobený týmito ochoreniami, uznaný za invalidného, resp. čiastočne invalidného. Zásadne rovnaký záver prezentoval aj znalec MUDr. Karol Orlovský. Pokiaľ ide o znalcov MUDr. Slavomíra Kovalčíka a MUDr. Dagmar

Tobolová, títo pripustili len hranične, že pravostranná hemiparéza by mohla mať u žalobcu svoj pôvod v poškodení zdravia pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994 (ako prípadné mikrorezíduum po hojacom sa procese po zakrvácaní do ľavej mozgovej hemisféry) a podieľa sa na invalidite žalobcu v miere 10 až 20 %. Znalčka MUDr. Dagmar Tobolová zároveň však konštatovala, že sama osebe nie je dôvodom pre plnú a ani čiastočnú invaliditu žalobcu. Napokon znalec MUDr. Slavomír Kovalčík na pojednávaní dňa 27.01.2012 pri výsluchu pripustil súvis pľúcnych ochorení žalobcu s poškodením jeho zdravia pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994, a to či už ako jeho priamy následok, alebo sekundárny následok vyvolaný primárnymi zmenami na pľúcach, ktoré iniciovali ním uvedené sekundárne zmeny (zápaly pľúc a astma). Tieto ochorenia by tak z jeho pohľadu mohli výrazne ovplyvniť invaliditu žalobcu s odhadom 50 %. (napokon priedušková astma perzistujúca stredne ťažká s ťažkou reštrikčnou ventilačnou poruchou sa udáva aj ako jedno z ochorení žalobcu podmieňujúce jeho invaliditu pri prehodnocovaní jeho zdravotného stavu Posudkovou komisiou sociálneho zabezpečenia v máji 2008) Tento záver znalca MUDr. Slavomíra Kovalčíka však nepotvrdili závery formulované znaleckou organizáciou forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s. r. o., ako boli uvedené v závere ňou podaného znaleckého posudku č. 182/2017, ako aj stanovisku internistu na str. 140 tohto znaleckého posudku, na ktorých záveroch znalecká organizácia zotrvala aj po námietkach žalobcu vznesených voči týmto záverom (ktorých súčasťou boli aj protichodné vyjadrenia MUDr. G. L. zo dňa 18.07.2017, v zmysle ktorých sú pľúcne ochorenia žalobcu následkom poškodenia zdravia žalobcu, ktoré utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994), a to v jej vyjadrení zo dňa 02.10.2017, ako aj pri výsluchu znalca MUDr. Stanislava Kollára (ako osoby podľa ustanovenia § 15 posledná veta vyhlášky MS SR č. 490/2004 Z. z.).

Súd prvej inštancie považoval za potrebné zdôrazniť, že ak by aj v roku 2008 podmieňovali žalobcove ochorenia pľúc (priedušková astma, perzistujúca stredne ťažká s ťažkou reštrikčnou ventilačnou poruchou) sami osebe priznanie invalidity, resp. čiastočnej invalidity, aj naďalej boli u neho prítomné ochorenia (konštatované už v zápisnici o rokovaní Posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia zo dňa 31.05.2000, ako to vyplýva z lekárskej správy Posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia zo dňa 26.05.2008: prítomná hraničná hemiparéza v progresii pri degeneratívnom ochorení, výrazná paraparéza dolných končatín), ktoré boli dôvodom invalidity žalobcu priznanej mu už v roku 2000 a u ktorých aj podľa tvrdení žalobcu nedošlo k regresii ich prejavov a súčasne ktoré podľa záverov znalcov neboli následkom poškodenia zdravia žalobcu pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994. Inými slovami povedané, ak by aj pľúcne ochorenia žalobcu boli následkom poškodenia zdravia žalobcu pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994, nepostačovalo by to pre záver súdu o príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia žalobcu pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994 a jeho invaliditou. Pokiaľ ide o žalobcom produkované nálezy jeho ošetrovujúcich lekárov MUDr. F. F., neurológa a MUDr. H. F., psychiatra, zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, súd prvej inštancie tieto považoval za listinné dôkazy (podľa ust. § 204 CSP). Vzhľadom ku konzistentnosti záverov znalcov ohľadom neúrazovej etiológie (pôvodu) spastickej paraparézy žalobcu (ako hlavného ochorenia podmieňujúceho jeho invaliditu) súd nálezom MUDr. F. F., neurológa nemohol priznať taký význam, ktorý by bol spôsobilá viesť súd k opačnému záveru, že žalobca preukázal úrazovú etiológiu spastickej paraparézy dolných končatín ako prejavu jeho neurologického ochorenia. Navyše v nálezoch MUDr. F. F. (zo dňa 18.06.2010 a 20.08.2017) ani nemožno nájsť záver, že tento prejav neurologického ochorenia je postraumatického charakteru vo väzbe na poškodenie zdravia, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994. V týchto záveroch sa len konštatuje vylúčenie ochorenia Strumpell Lorrain u žalobcu a pretrvávajúce poúrazové ťažkosti v zmysle chronických bolestí chrbtice, ako aj chronická bolesť hlavy pomerne refraktérna na analgetickú liečbu. Ako následok kraniocerebrálnych poranení z roku 1994 sa udáva len hraničná hemiparéza. Pokiaľ ide o nález MUDr. H. F. z psychiatrického vyšetrenia zo dňa 31.08.2017, v tomto súd prvej inštancie konštatoval, že nemožno nájsť určitý záver, že psychiatrické poruchy u žalobcu majú svoju príčinu v poškodení zdravia žalobcu, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994, resp. boli iniciované prežitkami súvisiacimi s touto dopravnou nehodou. Na toto poukázal aj znalec MUDr. Stanislav Kollár, znalec z odvetvia psychiatria, pri výsluchu na pojednávaní dňa 31.10.2017, pričom tak na pojednávaní opätovne zotrval na záveroch znaleckého posudku znaleckej organizácie č. 182/2017, ktoré v časti venovanej odvetviu psychiatria vyvodil on osobne. Ak sa žalobca odvolával na správu z psychologického vyšetrenia Mgr. U. F., klinického psychológa a psychoterapeuta zo dňa 18.09.2014, v ktorej je konštatované, že žalobca sa stále vnútorne nevyrovnal so zmenami a obmedzeniami v živote po autonehode s následnými zdravotnými ťažkosťami, súd prvej inštancie poukázal na to, že ako vyplýva aj zo záverov súdom ustanovených znalcov, v konaní nebolo preukázané, že závažné zdravotné ťažkosti, ktorými trpí žalobca, sú všetky v príčinnej súvislosti s predmetným úrazovým dejom zo dňa 26.10.1994. Napokon aj MUDr. H. F. vo svojom náleze konštatuje, že pacient žije v extrémne frustrujúcej životnej situácii, jeho dcéra má ťažký reflux, ide toho času o reoperáciu žalúdka po poleptaní ústnej dutiny žalúdočnou kyselinou od troch

rokov, je jeho jediným dieťaťom, manželka je po pôrode ochrnutá, pričom žalobca sa stará o chorú svokru a svokor je ťažko organický po syndróme závislosti. Žalobca sa cíti telesne exhaustovaný, tiež psychicky, stará sa o ženu a dieťa. Ak žalobca v rámci dôkaznej iniciatívy navrhoval výsluch lekárov MUDr. L., MUDr. F., MUDr. F., ako svedkov, súd prvej inštancie tieto osoby nepovažoval za svedkov, keďže ich výpoveď nemala byť zameraná na opis skutkových okolností prejednávanej veci, ale na vyjadrovanie sa k odborným otázkam, ktoré súd uložil zodpovedať v konaní ustanoveným 3 znalcom a jednej znaleckej organizácii. Označených lekárov súd prvej inštancie nevypočul ani ako odborne spôsobilé osoby podľa ustanovenia § 206 CSP, keďže práve na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné (resp. vedecké poznatky) ustanovil v zmysle ustanovenia § 207 CSP (v čase nariadenia znaleckého dokazovania podľa ustanovenia § 127 O.s.p.) znalcov, resp. znaleckú organizáciu. Záverom súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že ak by aj došlo k vypočutiu označených lekárov, ich prípadné opačné závery vo vzťahu k záverom súdom ustanovených znalcov by sami osebe neboli spôsobilé viesť súd k bezpochybnému záveru, že invalidita žalobcu je v príčinnej súvislosti s poškodeniami zdravia žalobcu, ktoré utrpel dňa 26.10.1994 pri dopravnej nehode. K takémuto nepochybnému záveru súdu napokon nemohol viesť ani žalobcom ďalší produkovaný listinný dôkaz, a to znalecký posudok č. 143/2012 zo dňa 20.10.2012 vypracovaný v konaní Okresného súdu Bratislava II vedenom pod spis. zn. 6C/242/2006 Prof. MUDr. Jozefom Lohnertom, CSc., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia - špecializácia traumatológia. Napokon v tomto znaleckom posudku k otázke aké trvalé následky zanechal predmetný úraz zo dňa 26.10.1994 na žalobcovi s prihliadnutím na jeho zdravotný stav ku dňu úrazu, znalec (na str. 32 a 33 znaleckého posudku) vôbec nespomenul prejavy spastickej paraparézy (ako prejavy ochorenia, ktoré viedli k priznaniu invalidity). V tejto časti znaleckého posudku znalec spomenul ako takéto ochorenia len: pomerne kozmeticky málo prijateľnú jazvu po opakovaných operáciách zúženia priedušnice a niekoľko menších jazvičiek na hrudníku a brušnej stene; pravá horná končatina javí príznaky frustnej parézy s diskretnou poruchou motoriky (nedokáže jemnú prácu prstov - napr. písanie perom), pravá dolná končatina javí príznaky ťažkej parézy. Paréza (chabá obrna) pravej dolnej končatiny sa prejavuje neúplnou poruchou motoriky dolných končatín, poruchami v určitých kožných dermatómoch s rôznym stupňom svalovej slabosti. Tieto poruchy podmieňujú neistotu pri chôdzi, ktorá spolu so zníženou svalovou silou vyžaduje používanie podporných zdravotných pomôcok (barla) a pri vstávaní a chôdzi do schodov zábradlie na ľavej strane, resp. madlo; dýchavičnosť, vykašliava chuchvalce sprevádzané nedostatkom dychu; strata 6 zubov. K úlohe určiť bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti so zraneniami, ktoré utrpel žalobca pri úraze z dopravnej nehody zo dňa 26.10.1994, znalec (na str. 34 a 35 znaleckého posudku) hodnotil „len“: vážne mozgové alebo duševné poruchy po ťažkom poranení mozgu vľavo, poúrazová pravostanná hemiparéza, iné následky poranenia pľúc obojstranné podľa stupňa porušenia funkcie, zúženie hrtana ťažkého stupňa, porucha močenia následkom poranenia močových orgánov stredne ťažkého stupňa a strata 6 zubov. Súd prvej inštancie tak na základe vyššie uvedených skutkových a právnych záverov vedený vyššie konštatovanými úvahami dospel ku konečnému záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, a teda nepreukázal naplnenie v odseku č. 46 odôvodnenia rozsudku konštatovaných predpokladov vzniku žalovanej povinnosti žalovaného 2/, a preto už bez ďalšieho zaoberania sa vecou (t. j. či a v akom rozsahu došlo u žalobcu počas invalidity k strate na zárobku, pričom sa tak súd v tomto rozsudku z uvedených dôvodov pre nadbytočnosť ani nezoberal hodnotením dôkazov produkovaných žalobcom na preukázanie rozsahu uplatneného nároku na náhradu za stratu na zárobku pri invalidite a vyvodzovaním skutkových zistení z nich), žalobu v ostávajúcej časti (na ktorej žalobca po čiastočných späťvzatiach zotrval) zamietol aj voči žalovanému 2/.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Uviedol, že sa nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi invaliditou žalobcu a poškodením zdravia, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode. Súd prvej inštancie poukázal v bode 47 odôvodnenia rozhodnutia, že v znaleckých posudkoch sa vyskytli rozpory tak, ako je uvedené v bodoch 23 - 27 odôvodnenia rozhodnutia, pričom súd napriek týmto rozporom v uvedených znaleckých posudkoch aj v znaleckom posudku súdom ustanovenej znaleckej organizácie forencis.sk, inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o., tieto neodstránil. Záver znaleckého posudku, ktorý vypracovala znalecká organizácia pod č. 182/2017, podľa ktorého u žalobcu sa s odstupom 4 rokov začalo prejavovať ochorenie spastickej paraparézy, je nepresvedčivý a v rozpore so znaleckým posudkom MUDr. Dagmar Tobolovej č. 2/2012. Žalobca sa nestotožňuje so záverom posledného znaleckého posudku, podľa

ktorého by mal dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav žalobcu, vedúci k jeho invalidite vyplývať zo základného ochorenia - spastickej paraparézy dolných končatín, ktorá výrazne žalobcu limituje v hybnosti, mobilite, aktivitách a spôsobuje mu neustále bolesti v celej chrbtici, pretože u žalobcu nikdy nebola takáto diagnóza potvrdená. Z uvedeného znaleckého posudku nie je obsiahnutý záver, pre ktorý spochybňuje závery znalkyne z odboru neurológie MUDr. Dagmar Tobolovej, ktorá v znaleckom posudku uviedla, že žalobca týmto ochorením netrpí, a preto nie je možné stotožniť sa so záverom súdu, podľa ktorého dlhodobý nepriaznivý stav u žalobcu, vedúci k invalidite, jednoznačne primárne vyplýva zo základného ochorenia - spastickej paraparézy dolných končatín, ktorého príčinou je genetická porucha a ktoré nie je úrazovým ochorením, navyiac, keď znalecká organizácia presvedčivým spôsobom nevyjadrila, že i keď pri priznaní invalidity nedošlo k zámene diagnóz, čím mala na mysli stav, že v čase invalidity u žalobcu mala byť dôvodom pre priznanie invalidity predovšetkým diagnóza Strumpell - Erb - Lorrain č. diagnózy G73, bolo uvedené nesprávne a presvedčivým spôsobom nezodôvodnila, prečo závery znalkyne z odboru neurológie MUDr. Dagmar Tobolovej neuznáva za dôvodné. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu, podľa ktorého nebolo preukázané, že by pľúcne ochorenie žalobcu nebolo v príčinnej súvislosti s úrazom, keď záver znaleckého posudku č. 182/2017 bol vyvrátený MUDr. G. L. - ošetrojúcou lekárkou žalobcu, ktorá zdôraznila vo svojom vyjadrení, že predmetné funkčné spirometrické vyšetrenie z roku 1998, na ktoré sa odvolával internista, nie je k dispozícii, takže neexistuje dôkaz preukazujúci, že v roku 1998 nebol zistený nález žalobcovi na pľúcach. Vzhľadom na rozpory v znaleckých posudkoch, ako aj stanovisko MUDr. G. L. zo dňa 18.07.2017, ktorým táto spochybnila závery znaleckej organizácie z hľadiska príčinnej súvislosti medzi invaliditou a úrazom žalobcu, žalobca navrhoval vykonať dokazovanie vypočutím MUDr. G. L. a v závislosti na vykonanom dokazovaní vypočutím odborne spôsobilých osôb, ustáliť skutkový stav rozdielne od znaleckého posudku znaleckej organizácie, pretože tieto závery sú s poukazom na všetky vykonané dôkazy nepresvedčivé. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu, podľa ktorého nebolo dôvodom na vypočutie tejto osoby s odkazom na to, že na odborné posúdenie skutočností bolo potrebné ustanoviť znaleckú organizáciu, so záverom ktorej sa súd stotožnil. Záver znaleckého ústavu v otázke, či invalidita žalobcu úplne, alebo čiastočne je v príčinnej súvislosti s úrazom hlavy, je tiež veľmi nepresvedčivý, pretože nevyklučuje príčinnú súvislosť, hoci vyjadruje síce vysokú pravdepodobnosť neexistencie príčinnej súvislosti, avšak skutkový stav, z ktorého vychádza na str. 43 znaleckého posudku, predovšetkým stav, že v roku 1995 sa cítil žalobca subjektívne dobre, i keď subjektívne pociťoval tŕpnutie ľavej nohy a znížený reflex na dolných končatinách a dožadoval sa možnosti nastúpiť do práce, ešte nevyklučuje, že sa časom do roku 2000, t.j. do doby priznania invalidity v dôsledku úrazu hlavy dňa 26.10.1994 jeho zdravotný stav zhoršil a došlo k postupnej degenerácii mozgových centier, najmä keď pri úraze žalobcu bola potvrdená funkčná porucha mozgových funkcií s oslabením pravostranných končatín. Za účelom doplnenia skutkového stavu k príčinnej súvislosti poúrazových zmien z hľadiska psychického a neurologického stavu žalobcu a invaliditou žalobca navrhol doplniť dokazovanie vypočutím MUDr. H. F. a MUDr. F. F., ktoré dôkazné návrhy boli zo strany súdu zamietnuté s poukazom na nariadené znalecké dokazovanie. Odvolateľ sa nestotožňuje s názorom súdu, že tieto výpovede by neboli spôsobilé viesť súd k bezchybnému záveru, že invalidita žalobcu je v príčinnej súvislosti s poškodeniami zdravia žalobcu, ktoré utrpel pri dopravnej nehode. Podľa názoru odvolateľa aj výpoveďami týchto osôb bolo možné prispieť k rozdielnym záverom o príčinách invalidity žalobcu oproti znaleckému posudku č. 182/2017, z ktorého súd v podstate pri rozhodovaní vychádzal a ktorý hodnotí ako vysoko neobjektívny. Preto navrhol zrušiť rozsudok v celom rozsahu.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadrili žalovaní tak, že predmetné konanie trvalo do roku 2005, počas ktorej doby bolo na zistenie skutkového stavu vykonaných niekoľko znaleckých posudkov, ktorými sa nepreukázala príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním vodiča neznámeho motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola žalobcovi spôsobená škoda na zdraví a vznikom invalidity žalobcu aj napriek tomu, že žalobca sa s týmto skutkovým zistením a právnym názorom súdu nestotožnil. Žalovaní majú za to, že pri vypracovaní znaleckého posudku č. 182/2017 za účasti pribraných odborných konzultantov, znalecká organizácia forensic.sk rozoberala a hodnotila znalecké posudky už skôr vypracovávané v danom konaní. V rámci vypracovania posudku bol žalobca vyšetrený v neurologickej a psychiatrickej ambulancii so záverom „invalidita konštatovaná dňa 31.05.2000 nie je v príčinnej súvislosti s poúrazovými zmenami duševného stavu (úraz zo dňa 26.10.1994)“. Okrem toho sa traumatológ vyjadril, že po predloženej dokumentácii a vypracovaných znaleckých posudkoch zistil, že poranenia utrpene pri predmetnom úraze zo dňa 26.10.1994 nemohli spôsobiť invaliditu. Podľa názoru žalovaných súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ak vzhľadom na priebeh konania by boli neúčelné. Za podstatné pokladajú to, že pretrvávajúce zdravotné problémy sú následkom vrodených degeneratívnych zmien, a preto navrhujú rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 C. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C. s. p. a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol žalobu o zaplatenie sumy 26.849,80 eur a o zaplatenie straty na zárobku - úrazovej renty v sume 325,77 eur mesačne od 01.12.2008 a vo výroku o trovách konania postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým Slovenskej republike proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, zrušil podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie v tejto časti.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu ohľadne nevypočutia navrhovaných odborných lekárov MUDr. H. F. (psychiater) a MUDr. F. F. (neuroológ) za účelom doplnenia skutkového stavu k príčinnej súvislosti pŕourazových zmien z hľadiska psychického a neurologického stavu žalobcu konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že označených lekárov nevypočul ani ako odborne spôsobilé osoby podľa ustanovenia § 206 C. s. p., keďže na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné poznatky, ustanovil v zmysle ustanovenia § 207 C. s. p. (v čase nariadenia § 127 O. s. p.) znaleckú organizáciu a ich výpoveď nemohla byť považovaná ani za výpoveď svedkov, keďže nemala byť zameraná na opis skutkových okolností, ale na vyjadrenie sa k odborným otázkam. Aj podľa odvolacieho súdu, ak by došlo k vypočutiu označených lekárov, ich prípadné opačné závery vo vzťahu k záverom súdom ustanovených znalcov by neboli spôsobilé viesť súd k nepochybnému záveru, že invalidita žalobcu je v príčinnej súvislosti s poškodeniami zdravia žalobcu, ktoré utrpel pri dopravnej nehode tak, ako konštatoval súd prvej inštancie. Odvolací súd preto konštatuje, že táto námietka žalobcu nie je dôvodná, nakoľko súd prvej inštancie venoval dostatočný priestor ohľadne vysvetlenia dôvodov, prečo takýto dôkaz nevykonal. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 185 ods. 1 C. s. p. len súd má právo rozhodnúť, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná a ktorý nie, pričom nie je jeho povinnosťou vykonať každý dôkaz navrhnutý stranami sporu. Obdobné závery platia i v prípade odvolacej námietky žalobcu ohľadne nevypočutia odbornej lekárky MUDr. G. L..

10. Pokiaľ žalobca namietal, že súd napriek tomu, že konštatoval vyskytnutie rozporov v znaleckých posudkoch a tieto neodstránil, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 47 sa dôsledne vypořiadal so všetkými závermi vplývajúcimi zo znaleckého dokazovania a správne uzavrel, že zásadne sa znalci (s výnimkou znalkyne MUDr. Tobolovej) zhodli v konštatovaní, že u žalobcu je prítomná spastická paraparéza, ktorá je prejavom ochorenia nemajúca svoj pôvod v poškodení zdravia, ktoré utrpel žalobca pri dopravnej nehode dňa 26.10.1994 a ktoré ochorenie je dôvodom pre priznanie invalidity. Okrem toho aj podľa odvolacieho súdu je podstatné, že naposledy ustanovená znalecká organizácia konštatovala vo svojom závere, že u žalobcu nie sú prítomné žiadne ochorenia, ktoré by mali súvis s prekonaným úrazom zo dňa 26.10.1994 a z dôvodu ktorých by mohol byť pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav, spôsobený týmito ochoreniami, uznaný za invalidného tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie.

11. Odvolací súd zdôrazňuje vzhľadom na námietky odvolateľa, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi,

navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 51/04). Do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

12. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že znalec z odboru úrazová chirurgia MUDr. Karol Orlovský, ktorý vypracoval prvý znalecký posudok, bol predpojatý, nakoľko žalobca vykonával funkciu predsedu Okresnej rady Slovenského zväzu zdravotne postihnutých v Žiline od roku 2002 až do roku 2005 a stretol sa s viacerými osobami, ktorým MUDr. Orlovský vypracovával odborné posudky neobjektívne a mimo príslušných diagnôz, na ktoré skutočnosti verejne poukazoval, ako aj z dôvodu, že na základe ním vypracovaného znaleckého posudku mu okresný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny nepriznal príspevok na úpravu motorového vozidla na ručné riadenie v roku 2006, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Je nesporné, že žalobca mohol túto námietku podľa jej obsahu uplatniť po zákonom poučení o ustanovení znalca MUDr. Karola Orlovského v uznesení Okresného súdu Žilina č. k. 6C/15/2005-147 zo dňa 03.04.2009, túto možnosť však nevyužil. Keďže táto námietka nebola podaná včas a riadne, odvolací súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú.

13. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

14. Krajský súd potvrdil výrok súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, keďže tento vykazuje vecnú správnosť. Výrok, ktorým súd prvej inštancie priznal Slovenskej republike proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania, odvolací súd zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie s tým, aby sa zaoberal pri posudzovaní nároku štátu na trovy konania aj dôvodmi osobitného zreteľa u žalobcu v zmysle ustanovenia § 257 C. s. p.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodne odvolací súd iba vtedy, ak zároveň pôjde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozhodol o vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o týchto trovách súd prvej inštancie.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)